

Takò, pravijo, se bo klala od gore plast za plastjo, in kadar bo odnesla deroča reka zadnjo plast in zadnji križ, tedaj bodo rešene duše mučilcev ubogih kmetov sužnjev...

Utihnil je Martin, zamišljeno so zrle naše oči preko krajine, toneče v vijoličastih sencah, nad vrhovi planin pa se je poslavljal rožnatordeč oblak od solnca, zahajajočega za daljnimi gorami.

JOŠKO GLOBEVNIK:

Jež in vrana.

Basen.

apazila je nekoč v pozni jeseni vrana ježa, trkljajočega se po listnatem bregu navzdol. „Ehej, stričko, ehej! Kaj pa vendar delate?“ mu zakriči z bukove veje.

„Ali ne veš, da se bliža zima? Spat grem,“ ji odgovori jež veselo. „Da bom pa imel pozimi mehko posteljico, se valjam zdaj tukaj, da prinesem kolikor mogoče listja domov.“

„In kako dolgo boste spali, striček?“ vpraša vrana.

„Prespal bom vso zimo, tetka,“ odgovori jež.

„Prespal vso zimo?“ se začudi vrana. „Torej vi zime niti ne poznate? O, blagor vam, stričko, tisočkrat vam blagor, da je ne poznate! Ker ne poznate zime, tudi gladu in mraza ne poznate. Medtem, ko boste vi sladko spali, bomo me zmrzovale in stradale. Zavidam vas!“

In vrana krakajoč odleti.

